

Čís. 3253.

Nepřátelský úmysl jest dán již úmyslem s někým zle nakládati, působiti (hozenou sklenicí) na tělo napadeného tak, že se tím v něm vyvolá alespoň pocit nevolnosti třeba v krátké době pomíjející, přechodné bolesti, ošklivosti a pod.

Takový úmysl nepřátelský jako úmysl nepřímý stačí sice ke skutkové podstatě dokonání, nikoliv však pro skutkovou podstatu pokusu zločinu těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák.

(Rozh. ze dne 6. září 1928, Zm I 335/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. března 1928, jímž byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., uznán vinným přestupky proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák. a proti bezpečnosti života podle § 431 tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl. Zmateční stížnost obžalovaného odkázal na toto rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnosti uplatňují číselně důvody zmatečnosti podle bodů 5 a 10, stížnost obžalovaného i podle bodu 9 písm. a) § 281 tr. ř. Hmotněprávní zmatky čís. 9 a) i 10 nejsou stížností obžalovaného doličeny po zákonu. Stížnost odvozuje mylnost podřadění skutku pod ustanovení § 312 tr. zák. z předpokladu, že obžalovaný hodil sklenici směrem proti vrchnostenské osobě bez úmyslu, by bylo její tělo zasaženo, kdežto rozsudek zřejmě úmysl ten předpokládá, jakž plyne z věty rozhodovacích důvodů, že obžalovaný hodil sklenku proti K-ovi ze zlosti nad tím, že byla K-em schůze rozpuštěna, a že podle předchozí věty shledal soud v hození sklenice obžalovaným část útoku na K-a provázeného výkřiky nevole proti rozpuštění schůze. Ani stížnost veřejného obžalobce neprovádí důvod zmatečnosti podle čís. 10 po zákonu, na výhradním podkladě všech skutkových zjištění rozsudku. Při provádění námítky, že skutek měl býti podřaděn pod ustanovení § 81 tr. zák., opomíjí stížnost skutečnost rozsudkem zjištěnou, že obžalovaný nejednal v úmyslu zmařiti služební výkon K-ův, a neuvědomuje si, že podstatná známka zločinu § 81 tr. zák. takto závazně popřená nemůže býti zjednána pouhým tvrzením a dokazováním, že úmysl ten tu byl. Další námítka pak, že bylo podřaditi skutek pod stanovení §§ 8, 153 tr. zák., nedbá toho, že není rozsudkem zjištěn ani nepřátelský úmysl obžalovaného, který byl by arcíť dán již úmyslem s K-em zle nakládati, působiti hozenou sklenicí na tělo K-ovo tak, že se tím v něm vyvolá alespoň pocit nevolnosti třeba v krátké době pomíjející, přechodné bolesti, ošklivosti a pod. Než nehledíc k tomu, stačil by takový úmysl ne-

přátelský jako úmysl nepřímý sice pro skutkovou podstatu dokonaného zločinu těžkého uškození na těle, avšak nestačí pro skutkovou podstatu pokusu tohoto zločinu, pro který se naopak — viz obzvláště slovo »zlo-myslník« v § 8 tr. zák. — vyžaduje přímý úmysl přivoditi ublížení na těle osoby, na kterou se útočí (srovnej rozhodnutí čis. 2348 a 2349 sb. n. s.). Přímý úmysl je však v rozsudku výslovně popřen větou, že soud nemá za prokázáno, že obžalovaný hodil sklenku v úmyslu, by způsobil K-ovi poranění. Než této větě, která jest jediným (skutkovým) předpokladem příslušné části konečného (právního) závěru, že nebyla »zjištěna« ani skutková povaha zločinu nedokonaného těžkého poškození na těle podle §§ 8, 153 tr. zák., vytýká stížnost veřejného obžalobce právem vadnost podle § 281 čis. 5 tr. ř. Nejsouť pro zjištění jí vyslovené v rozsudku uvedeny žádné důvody. Naprostý nedostatek důvodů je tím závažnějším, že rozsudek na jiných místech zjišťuje, že obžalovaný, účastňuje se tím útoku na K-a, hodil proti němu sklenici a že obžalovaný musel seznati, že může hozenou sklenicí někoho (z ostatních osob před K-em stojících) zasáhnouti a na těle poškoditi. Dospěl-li soud přes tato zjištění a přes zřejmou způsobilost hození sklenice poraniti osobu, na niž jest hozena, k přesvědčení, že obžalovaný takový účinek nezamýšlel, bylo podle § 270 čis. 5 tr. ř. jeho povinností, by záporný závěr odůvodnil úvahami, které ho k němu vedly. Jelikož tak neučinil, je závěr ten stížen formální vadou v § 281 čis. 5 tr. ř. uvedenou a rozsudek, ježto nedostatek onoho úmyslu byl zřejmě jedinou příčinou, z níž pak podřadil soud souzený skutek pod ustanovení § 312 a nikoliv pod ustanovení §§ 8, 153 tr. zák., zmatečným. Proto bylo stížnosti obžalobcově vyhověti a napadený rozsudek zrušiti v celém jeho rozsahu a podle § 288 odst. druhý čis. 1 tr. ř. odkázati věc k opětnému hlavnímu přelíčení do první stolice, jež pak projedná věc znova a zejména rozebere znova také skutkové otázky, tudíž obzvláště vzhledem k obhajobě obžalovaného též otázku, zdali vůbec obžalovaný předsevzal skutek za vinu mu dávaný (hození sklenice směrem k Emilu K-ovi), který jest podkladem jak výroku o přestupku § 312 (zločinu §§ 8, 153, po případě zločinu § 81), tak i výroku o přestupku § 431 tr. zák., a ohledně něhož proto nemůže býti otázka, zda byl předsevzat, řešena jinak pro tento, jinak pro onen trestný čin. Jiného výsledku, než, by byla věc znova projednána a rozhodnuta, nemohou míti ani formální výtky stížnosti obžalovaného, jejíž hmotněprávní námitky nejsou, jak uvedeno, provedeny po zákonu a již proto ve směru zmatek § 281 čis. 9 a) i 10 tr. ř. dlužno pokládati za vůbec neprovedenou. Proto netřeba zkoumati důvodnost jejich formálních výtek a lze ji odkázati na rozhodnutí o stížnosti obžalobcově.

Čís. 3254.

Kárné právo podle §§ 413 a 421 tr. zák. je vyhrazeno pouze pánu čeledi a mistru samotnému a nelze je rozšiřovati na jiné domácí osoby zaměstnavatele (pána čeledi) nebo na dělníky mistrov.